

RAINBOW WORRYING

Patrick heeft na jaren sparen een eigen jacht gekocht om er solo mee te gaan varen. Toch lukt het Frank om Patricks droom af te pakken en als opstapper mee te gaan. Het wordt een reis die Patrick lang zal heugen.

TEKST MICHEL VAN STRATEN TEKENING SHOP AROUND / MARTIJN RIJVEN

“Daar, een schip!”, riep Frank. We hadden al tien dagen geen schip gezien, laat staan een levende ziel. De zon brandde genadeloos. Frank snakke naar hernieuwd menselijk contact. Ik hunkerde voornamelijk naar rust. “Dus?”, antwoordde ik met tegenzin. Frank keek me met grote ogen aan onder zijn altijd onberispelijk zittende scheiding. God, hoe kreeg hij dat toch voor elkaar? Of je nou je kooi uit zweette van de hitte of de kuip door werd geslingerd door golven met witte koppen, Frank zag er altijd uit alsof hij op het punt stond om naar kantoor te gaan. Waar was dat toch goed voor? “Er naartoe, natuurlijk.” Ik vroeg niet waarom, had er geen energie voor. Het draaien aan het stuurwiel kostte me al te veel moeite, uitgeput als ik was van twintig jaar bikkelen om daarna met mijn laatste centen mijn eigen zeiljacht te kunnen aanschaffen. En nu ik het had, had Frank zichzelf op de één of andere manier aan boord gepraat, net voor mijn vertrek uit Dover. Als opstapper. Sufferd die ik was. Ik liet hem zomaar mijn droom afpakken. Ik wilde weg, weg van iedereen. Meer niet. En minder zeker niet.

We naderden het jacht. De zachte wind duwde ons langzaam over de blauwe deining.
"Het ziet er verlaten uit", zei Frank. Met de verreijkker onophoudelijk voor zijn ogen deed hij ongevraagd verslag. "Rainbow Worrying heet het." Stilte. "Ik zie niemand aan boord." Toen we dichterbij kwamen, zagen we sloom wapperende zeilen. Het schip was volledig getuigd, maar aan dek was niemand te zien. Ik stuurde onze boot langzij en Frank maakte snel vast aan het verlaten ogende zeiljacht. "Ik ga poolshoogte nemen, blijf jij maar aan boord", hoorde ik hem zeggen, terwijl hij al met één been op het dek van het schip stond. "Patrick, kom gauw! Er ligt hier iemand." Zonder antwoord te geven, stapte ik ook over de zeereling het dek van *Rainbow Worrying* op. Op de bodem van de kuip zat een jonge vrouw, onbeweeglijk. Ze was volledig naakt en totaal roodverbrand. Haar ogen stonden wijd open. Aan het schip was op het eerste gezicht niets bijzonders te zien. De vrouw schommelde rustig op het ritme van de oceaandeining, maar had nog geen enkele reactie gegeven op onze komst. Het hele tafereel zag er surrealistisch uit.

"Leeft ze nog?", vroeg ik.

"Volgens mij is ze in een shock." Frank stond nu vlak voor haar. Hij bukte. "Hallo, ben je daar?", richtte hij zich tot de vrouw. Geen reactie.

"Wat heeft ze in haar hand?" Ze hield iets vast.

"Een fles." Frank pakte haar hand. "Shit man!" Hij sprong achteruit en viel op de kuipbank. "Ze is helemaal verstijfd." Franks ogen waren zo groot als schoteltjes.

"Rigor mortis." Ik pakte de pols van de vrouw beet en wrikte met mijn andere hand de bruine fles uit haar ijzere greep. Er rammelde iets. "Er zit een sleutel in." Het was een ouderwets type, zoals van een oud hangslot of een schatkist.

De kurk ging er gemakkelijk af. Ik liet de sleutel in mijn hand glijden.

"Daar, daar", zei Frank. Hij wees op de bakskist aan stuurboord, die was afgesloten met een hangslot. Ik probeerde de sleutel. Het slot sprong open. "Wat zit erin?", vroeg hij. Laat me nou eerst die deksel open doen, dacht ik, ik kan er toch niet doorheen kijken? Zwijgend opende ik de bakskist. Er zat een zeil in. Het leek er slordig en gehaast in gepropt te zijn. Ik begon het eruit te trekken om te kijken wat er onder zat.

"Kijk nou, er staat van alles opgeschreven", zei Frank. Nu zag ik het ook. Het zeil was van boven tot onder volgeklad met stift, pen en lippenstift. Het begon erop te lijken dat de vrouw overboord had willen stappen na het 'verzegelen' van haar opgewonden schrijfwerk. Een testament?

We besteedden enkele uren aan het ontcijferen en ordenen van alle teksten. In de kajuit vonden we het paspoort van de vrouw, Josephine Green. Ze was een bekende Amerikaanse journaliste en dochter van een rijke oliemagnaat uit Texas. Naarmate de puzzelstukjes die we vonden meer in elkaar vielen, werd duidelijker dat Josephine een ontdekking had gedaan met verstrekkende gevolgen. Het kwam erop neer dat ze bewijzen had gevonden dat de recente ramp met de olietanker opzet was geweest, georganiseerd door de oliemaatschappij zelf - die van haar vader. Verzekeringsgeld. Frank was econom. Zijn analyse was grondig, zijn conclusie spectaculair: "Als dit bekend wordt, gaan er koppen rollen. Dit zeil is meer waard dan de Lijkwade van Turijn. Hier doen mensen een moord voor."

Frank had meer gelijk dan goed voor hem was. De klap met de lierhandel velde hem direct. Nog even de zaken hier op orde brengen en ik had eindelijk mijn droom binnen handbereik.

EERSTE PRIJS

Een twaalfdaagse verkenningstocht langs de Kaapverdische Eilanden aan boord van de driemasttopzeilschoener *Oosterschelde*, beschikbaar gesteld door Reederij Oosterschelde.

